

Beleidsregels
maatregelenverordening WWB en
WIJ 2009

1 oktober 2009

Geregistreerd onder nummer BIVO/2010/29760

Wettelijke grondslag:

Gemeentewet, art. 149, lid 2

Beleidsregels Maatregelenverordening WWB en WIJ 2009

De Maatregelenverordening WWB en WIJ 2009 (hierna: de verordening) draagt het college van Heemskerk op in individuele gevallen maatregelen op te leggen als uitkeringsgerechtigden en jongeren de aan hen opgelegde verplichtingen niet nakomen of anderszins handelen in strijd met de Wet Werk en bijstand (WWB) of de Wet investeren in jongeren (WIJ). Het college houdt zich daarbij aan hetgeen in de wet en de verordening is bepaald.

Doel van die maatregel (een tijdelijke verlaging van de bijstand of WIJ-norm) is correctie van het gedrag van de belanghebbende.

In de door de raad vastgestelde verordening wordt het maatregelenbeleid op hoofdlijnen geregeld. Uit een oogpunt van uniformiteit in de uitvoering en ter bevordering van de rechtszekerheid van de belanghebbenden is het wenselijk om beleidsregels vast te stellen.

Op grond van artikel 2, tweede lid, van de verordening is het college bevoegd tot het vaststellen van dergelijke regels.

Besluit

Het college van de gemeente Heemskerk heeft op 25 augustus 2009 besloten de volgende *Beleidsregels Maatregelenverordening WWB en WIJ 2009* vast te stellen.

Deze beleidsregels treden gelijk met de Maatregelenverordening WWB en WIJ 2009 in werking .

1. Weging van het gedrag

Verwijtbaar handelen of nalaten van de belanghebbende wordt met inachtneming van de bepalingen van de verordening beoordeeld aan de hand van de volgende stappen.

a. De ernst van het feit

Dit is de feitelijke constatering door het college van het verwijtbare handelen of nalaten van de belanghebbende. Hieraan koppelt de verordening een standaardmaatregel.

b. De mate van verwijtbaarheid

In deze fase wordt door het college beoordeeld in welke mate belanghebbende diens handelen of nalaten kan worden verweten. Dit kan leiden tot een verhoging of verlaging van de onder a bedoelde standaardmaatregel.

Van het opleggen van een maatregel *wordt* afgezien als elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt. Een dergelijk besluit telt niet mee bij de vraag of er sprake is van recidive (zie ook punt 4 en 6). In dat geval hoeft ook geen beschikking te worden verzonden.

c. De omstandigheden van persoon en gezin

De derde stap is dat het college beoordeelt of een volgens a en b op te leggen maatregel ongewenste effecten heeft. Als dat zo is, wordt de hoogte van de maatregel aangepast.

Door toepassing van het gestelde onder a, b en c kan het resultaat zijn dat de bijstand niet wordt verlaagd, maar dat wordt volstaan met een waarschuwing.

Van het opleggen van een maatregel *kan* worden afgezien als het college daarvoor dringende redenen aanwezig acht. Dit wordt aan de hand van de individuele omstandigheden beoordeeld. In dat geval telt de gedraging wel mee bij de vraag of er sprake is van recidive.

Van een besluit tot afzien van het opleggen van een maatregel wegens dringende reden wordt aan de belanghebbende schriftelijk mededeling gedaan.

2. Beoordelingsperiode

Een maatregel wordt met toepassing van de verordening opgelegd indien het geconstateerde verwijtbare handelen of nalaten plaatsvond in de periode van twaalf maanden direct voorafgaand aan de constatering daarvan.

Voor het niet nakomen van de inlichtingenplicht met gevolgen voor de bijstand is deze periode zestig maanden. Het gaat hier bijvoorbeeld over het verzwijgen van middelen of over het verstrekken van onjuiste of onvolledige informatie over de woon- of leefsituatie.

3. Afzien van het opleggen van een maatregel

Van het opleggen van een maatregel *wordt* afgezien als elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt. Een dergelijk besluit telt niet mee bij de vraag of er sprake is van recidive (zie ook punt 4 en 6). In dat geval hoeft er geen beschikking te worden verzonden aan de klant.

Van het opleggen van een maatregel *kan* worden afgezien als het college daarvoor dringende redenen aanwezig acht. Dit wordt aan de hand van de individuele omstandigheden beoordeeld. In dat geval telt de gedraging wel mee bij de vraag of er sprake is van recidive.

Van een besluit tot afzien van het opleggen van een maatregel wegens dringende reden wordt aan de belanghebbende schriftelijk mededeling gedaan.

4. Recidive

Van recidive is sprake als de belanghebbende zich binnen een periode van twaalf maanden na de verzenddatum van de beschikking opnieuw schuldig maakt aan verwijtbaar handelen of nalaten.

Als sprake is van tekortschieten of ernstig tekortschieten (respectievelijk artikel 3, 4 en 4a van de verordening) wordt in geval van recidive het standaardbedrag van de op te leggen maatregel verdubbeld. Als de belanghebbende zeer ernstig tekort is geschoten wordt de standaardperiode verdubbeld.

5. Samenloop

Indien de belanghebbende zich tegelijkertijd schuldig maakt aan verschillende vormen van verwijtbaar handelen of nalaten, wordt voor de bepaling van de hoogte en de duur van de maatregel uitgegaan van die gedraging waarop volgens de verordening de zwaarste maatregel van toepassing is.

6. Het besluit

Het schriftelijke besluit tot opleggen van een maatregel bevat in elk geval een omschrijving van de verwijtbare gedraging en van de ingangsdatum, de omvang en de duur van de verlaging van de bijstand en een motivering van de mate van verwijtbaarheid. Ook de afweging of de persoonlijke omstandigheden al dan niet tot aanpassing van de maatregel hebben geleid, wordt gemotiveerd meegedeeld. Een waarschuwing wordt eveneens schriftelijk en gemotiveerd meegedeeld. Dat is van belang bij eventuele recidive.

7. Categorieën van verwijtbaar handelen of nalaten

De verordening onderscheidt gedragingen in tekortschieten, ernstig tekortschieten en zeer ernstig tekortschieten. De toelichting werkt dat op hoofdlijnen uit. In deze beleidsregels beschrijven wij per categorie de meest voorkomende situaties. Deze opsomming is niet limitatief.

a. Tekortschieten

Van tekortschieten is sprake als er administratieve tekortkomingen zijn die de belanghebbende kunnen worden verweten. In algemene zin gaat het o.a. om:

1. het niet of niet tijdig reageren op een oproep;

2. het niet of niet tijdig verstrekken van de gevraagde gegevens. Dat geldt ook voor het niet of niet tijdig inleveren van de maandelijkse rechtmatigheidsonderzoeksformulieren (ROFs);
3. het niet ondertekenen van de trajectovereenkomst of het trajectplan;
4. Het niet meewerken aan het instellen van een verzoek om kinderalimentatie als bedoeld in artikel 56 van de WWB;
5. Het niet meewerken aan noodzakelijk geachte doorbetalingen of verstrekkingen in natura;

b. Ernstig tekortschieten

De verordening onderscheidt vier vormen van ernstig tekortschieten, die verband houden met de arbeidsplicht, met meewerken aan voorzieningen, de eigen verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan en het gedrag.

Voorbeelden zijn:

1. niet meewerken of voldoen aan de opgelegde arbeidsverplichtingen;
2. niet of onvoldoende meewerken aan een onderzoek naar de arbeidsmogelijkheden;
3. niet of onvoldoende gebruik maken van of meewerken aan een aangeboden voorziening, gericht op de arbeidsinschakeling waaronder mede bedoeld noodzakelijk geachte scholing of opleiding;
4. het verrichten van gedragingen die inschakeling in de arbeid belemmeren;
5. ongeoorloofd verblijf in het buitenland;
6. het verzwijgen van middelen waarmee ten hoogste een maand in het levensonderhoud had kunnen worden voorzien;
7. het betonen van onvoldoende besef voor de voorziening in het bestaan;
8. feitelijke verbale of fysieke agressie zonder dat sprake is van een misdrijf als bedoeld in het Tweede Boek van het Wetboek van Strafrecht;
9. het onvoldoende meewerken aan het opstellen van een plan met betrekking tot de arbeidsinschakeling, waaronder begrepen het onvoldoende meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden van arbeidsinschakeling;
10. het zich niet onderwerpen aan een noodzakelijke behandeling van medische aard.

De onder 7.b.6 en 7.b.7 genoemde voorbeelden zijn niet van toepassing op de WIJ.

c. Zeernstig tekortschieten

Van zeer ernstig tekortschieten is onder meer sprake als het beroep op de bijstand langer dan een maand het directe gevolg is van het (verwijtbaar) handelen of nalaten van de belanghebbende. Dit is het geval als belanghebbende:

1. verwijtbaar ontslag heeft genomen of gekregen;
2. een concreet aanbod op arbeid in dienstbetrekking niet aanvaardt of wanneer een dergelijk aanbod door toedoen of gedrag van de belanghebbende niet wordt gerealiseerd;
3. in de periode aan de bijstand voorafgaand op onverantwoorde wijze heeft ingeteerd op zijn (over)vermogen;
4. middelen heeft verzwegen waarmee hij meer dan een maand in zijn levensonderhoud had of heeft kunnen voorzien;
5. zich jegens het college of onder dit college ressorterende personen heeft schuldig gemaakt aan een misdrijf als bedoeld in het Tweede Boek van het Wetboek van Strafrecht;
6. het stellen van onredelijke eisen in verband met door de jongere te verrichten algemeen geaccepteerde arbeid, die het aanvaarden of verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid belemmeren;
7. het niet of onvoldoende meewerken aan het behoud of bevorderen van de arbeidsbekwaamheid;
8. het niet of onvoldoende meewerken aan activiteiten of werkzaamheden, gericht op de arbeidsinschakeling;

9. het nalaten de opgedragen werkzaamheden of activiteiten naar beste vermogen te verrichten.

De onder 7.c.3 en 7.c.4 genoemde voorbeelden zijn niet van toepassing op de WIJ.

8. Maatregel bij bijzondere bijstand

De in artikel 5, tweede lid, van de verordening bedoelde maatregel bedraagt 25% van het recht op bijzondere bijstand met een maximum van € 50,- bij toepassing van artikel 3 en van € 200,- bij toepassing van artikel 4 van de verordening.